

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Cob/56/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3716204920
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Záleská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3716204920.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Záleskej a členov senátu JUDr. Ivici Čelkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobcu LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 4093/9, 810 02 Bratislava - Staré mesto, IČO 00 420 166, zastúpeného JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, so sídlom Nám. Biely kríž 3, P. O. BOX 39, 830 03 Bratislava, proti žalovanému POD HRADOM, s.r.o. so sídlom Považské Podhradie 250, 017 04 Považská Bystrica, IČO 36 325 341, zastúpeného spoločnosťou PETKOV & Co s.r.o. so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava - mestská časť Staré Mesto 811 08, IČO 50 430 742, o zaplatenie 1 612 Eur príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 14Cb/129/2016-386 zo dňa 15. februára 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 1 612 Eur a úroky z omeškania 5 % ročne zo sumy 1 612 Eur od 2.7.2016 do zaplatenia a vo výroku o nároku na náhradu trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi sa proti žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom č. k. 14Cb/129/2016-386 zo dňa 15. februára 2019 zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 1 612 Eur a úroky z omeškania 5 % ročne zo sumy 1 612 Eur od 2.7.2016 do zaplatenia, žalobu vo zvyšku zamietol a čo do trov konania rozhodol, že žaloba má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, ktorý je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, o ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti tohto rozsudku vydá súdny úradník.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1 612 Eur, úroky z omeškania 5 % ročne zo sumy 1 612 Eur od 27.5.2016 do zaplatenia a trovy konania.

3. Súd prvej inštancie v ods. 1. až 3. uviedol, čoho sa žalobca domáhal a aké dôkazy a prostriedky procesného útoku použil. V odsekoch 4. a 5. uviedol vyjadrenie žalovaného a prostriedky procesnej obrany žalovaného. V odseku 6. súd prvej inštancie posúdil skutočnosti, ktoré považoval za preukázané, v ods. 7. aké dôkazy vykonal, v ods. 8, ktoré dôkazy nevykonal a v ods. 9 aké právne predpisy a ustanovenia pri rozhodovaní aplikoval.

4. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný mal vo svojom hoteli skutočne 31 ubytovacích jednotiek a dodával signál do 31 televízorov. Vzhľadom na preukázaný počet televízorov so signálom je žalovaný povinný žalobcovi vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1 612 Eur ako dvojnásobok súčinu počtu izieb - 31 a licenčnej odmeny stanovenej v sadzobníku - 26 Eur. Ustanovenie § 56 ods. 1 písm. g/ autorského zákona priznáva autorovi právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku obvyklej odmeny. Žalovaný je v omeškaní so splnením peňažného záväzku a súd prvej inštancie ho zaviazal aj na zaplatenie úroku z omeškania od 2.7.2016 do zaplatenia.

5. O trovách rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako strane s plným úspechom priznal náhradu trov konania, a to v rozsahu 100 % trov potrebných na účelné uplatňovanie práva. O výške priznanej náhrady trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP z dôvodov, že v konaní nebolo zo strany žalobcu riadne preukázané, že žalovaný v žalovanom období vykonával „verejný prenos“ a ani to, v akom rozsahu ho vykonával, v konaní nebola žalobcom dostatočne tvrdená a už vôbec nie aj preukázaná aktívna legitímácia žalobcu tak, ako ju predpokladá hmotnoprávny predpis, žalovaný mal za to, že ide o zneužitie dominantného postavenia na trhu uplatňovaním neprímeraných cien, nebolo podľa neho rozhodnuté o návrhoch žalovaného na prerušenie konania a súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal s podstatnou argumentáciou žalovaného. Mal za to, že bolo povinnosťou žalobcu v spore tvrdiť všetky skutočnosti podstatné pre ustálenie záveru o existencii vzniku bezdôvodného obohatenia (t.j. tvrdiť skutočnosti, z ktorých možno vyvodiť existenciu všetkých prvkov vzťahu z bezdôvodného obohatenia) a relevantnými dôkazmi tieto skutočnosti preukázať. Pritom ale platí, že strana sporu, ktorá tvrdí určitú negatívnu skutočnosť (v tomto prípade žalovaným tvrdená neexistencia verejného prenosu), nenesie ohľadne tejto skutočnosti dôkazné bremeno; pri popretí tohto tvrdenia protistranou táto sama poniesie dôkazné bremeno ohľadne svojho pozitívneho tvrdenia. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS ČR, sp. zn. 1 As 2/2010-80 zo dňa 10.02.2010. Žalovaný mal za to, že s prihliadnutím na skutočnosti tvrdené žalobcom, ako aj s prihliadnutím na obsah dôkazných prostriedkov, ktoré žalobca dosiaľ navrhol vykonať na preukázanie svojich tvrdení, nie je možné v prípade, že sa pri hodnotení dôkazov jednotlivito, ako aj vo vzájomných súvislostiach v súlade s princípmi formálnej pravdy, dôjsť k záveru o dôvodnosti žaloby žalobcu. Naopak, žalobca podľa názoru žalovaného, v konaní doposiaľ neunesol bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno o skutočnostiach podstatných a potrebných na to, aby súd vydal rozhodnutie priaznivé pre žalobcu. Skutočnosti podstatné pre úspech žalobcu v spore, ktoré mal v konaní tvrdiť a preukázať vyplývajú predovšetkým z vyššie citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a súčasného autorského zákona. V zásade možno uviesť, že žalobca mal tvrdiť a preukázať predovšetkým existenciu: (i) dôvodu vzniku bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného na úkor nositeľov práv zastupovaných žalobcom (t. j. neoprávnený verejný prenos diel, ktoré spravuje žalobca) a (ii) rozsah bezdôvodného obohatenia (ktorý závisí, ako poukážeme nižšie, práve s obsadenosťou hotela žalovaného).

V prvom rade sa podľa žalovaného žalobcovi nepodarilo preukázať neoprávnené použitie diel zo strany žalovaného formou verejného prenosu, keďže žalobca netvrdil a nepreukázal všetky prvky tohto spôsobu použitia autorských diel tak, ak ich vymedzil ESD a ktoré musia byť kumulatívne splnené (a v sporovom konaní riadne preukázané). V nadväznosti na vyššie uvedené sa žalobcovi zároveň nepodarilo preukázať ani rozsah bezdôvodného obohatenia a od rozsahu odvíjajúcu sa výšku bezdôvodného obohatenia vyjadrenú v peniazoch (t. j. že žalovaný má povinnosť z titulu bezdôvodného obohatenia zaplatiť žalobcovi práve tú sumu, ktorú žalobca žalobou od žalovaného požaduje). Žalobca nepreukázal, že by TV prijímače nachádzajúce sa v ubytovacom zariadení žalovaného boli napojené na TV signál (žalovaný poprel existenciu TV signálu). Žalobca zároveň nepreukázal (a ani netvrdil), že by mal žalovaný vo svojom hotelovom zariadení počas žalovaného obdobia ubytovaného čo i len jedného hosťa, a to čo i len na jednu noc. Uvedené vo svojich dôsledkoch znamená, že žalobca opomenul tvrdiť a preukázať podstatnú skutočnosť pre prijatie záveru

o „neoprávnenom použití diel“. To znamená, že žalobca netvrdil a nepreukázal takú skutočnosť, ktorá je podstatná pre posúdenie dôvodu uplatňovaného nároku - že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného naozaj prišlo. Žalobca sa v spore obmedzil výlučne na tvrdenie, že žalovaný prevádzkuje hotel (a na hotelových izbách má TV prijímače). To však automaticky a bez ďalšieho neznamená, že by v hoteli bol televízny signál a že by v hoteli boli ubytovaní nejakí hostia a už vôbec to neznamená, že hostia boli ubytovaní vo všetkých izbách hotelového zariadenia. Ak totiž na hotelovej izbe nie je nikto ubytovaný, nie je pre takúto izbu splnený tretí predpoklad

verejného prenosu (existencia novej verejnosti), a teda objektívne na takejto izbe nemôže dochádzať, a ani nedochádza,

k verejnému prenosu. A nemôže dochádzať ani k vzniku bezdôvodného obohatenia. Bezodôvodné obohatenie žalovaného nevzniká v dôsledku neuzatvorenia licenčnej zmluvy, ako sa to svojou argumentáciou snaží prezentovať žalobca, a ako to poňal aj súd prvej inštancie, keď v bode 12 odôvodnenia rozsudku uviedol, že žalovaný sa v dôsledku neuzatvorenia licenčnej zmluvy ocitol v pozícii porušovateľa autorských práv. K uvedenému dochádza až momentom skutočného neoprávneného použitia diela formou verejného prenosu (použitia diela v stave bez udelennej licencie). Samotná skutočnosť, že žalovaný má

v hotelovom zariadení TV prijímače ešte neznamená, že tieto sú spôsobilé prijímať signál a že tento signál skutočne prijímali, ako aj to, že prostredníctvom TV prijímačov mal kto (ubytovaní hostia ako nová verejnosť) signál vnímať. Skutočnosť, že na izbách hotelového zariadenia boli umiestnené TV prijímače totiž tvorí iba jeden z troch predpokladov existencie verejného prenosu (použitia autorských diel). Žalobca v konaní nežaloval zapltenie licenčnej odmeny, ale vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa od výšky licenčnej odmeny len odvíja. Rozsah bezdôvodného obohatenia (reálne neoprávnené použitie diel) je potom podstatné pre ustálenie výšky peňažného plnenia, ktoré sa má z titulu bezdôvodného obohatenia vydať. Rozsah bezdôvodného obohatenia bolo možné zistiť výlučne dokazovaním, ktoré by jednoznačne preukázalo obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného v žalovanom období. A to práve aj s poukazom na závery rozhodovacej praxe ESD vo vzťahu k existencii verejného prenosu. Verejný prenos totiž môže vznikáť iba na takých miestach (v takých izbách), na ktorých je prítomná nová verejnosť (t. j. ubytovaní hostia). V izbách, na ktorých hostia ubytovaní nie sú, objektívne nemôže dochádzať k verejnému prenosu diel,

a teda ani k použitiu diel, a teda ani k bezdôvodnému obohateniu. Žalobca takéto dokazovanie, smerujúce k preukázaniu skutočnej obsadenosti hotelového zariadenia žalovaného v žalovanom období, nenavrhol. Keďže žalobca neinicioval vo vzťahu

k preukázaniu obsadenosti ubytovacieho zariadenia (čo bola skutočnosť podstatná pre ustálenie rozsahu bezdôvodného obohatenia a pre ustálenie dôvodnosti výšky peňažného plnenia) žiadne dokazovanie, tak v konaní nebolo možné z dôkazov predložených žalobcom (resp. z dôkazov vykonaných zo strany súdu) nijakým spôsobom dospieť k záveru, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného vzniklo práve v takom rozsahu, ktorý zodpovedá peňažnému plneniu vo výške 1 617 Eur (s príslušenstvom). Peňažné plnenie vo výške 1 617 Eur (s príslušenstvom) by bolo odôvodnené iba v prípade, že by rozsah bezdôvodného obohatenia (neoprávneného použitia diel verejným prenosom) zodpovedal obsadenosti hotelového zariadenia žalovaného v rozsahu 100% (obsadené všetky izby) počas celého žalovaného obdobia. Takúto mieru obsadenosti ubytovacieho zariadenia žalovaného však žalobca v konaní nijakým spôsobom nepreukázal a na jeho preukázanie ani nenavrhol žiadne dokazovanie. K námietke aktívnej legitímácie žalobcu uviedol, že súd prvej inštancie predčasne, nesprávne právne posúdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a nedostatočným spôsobom sa v rozsudku vysporiadal s námietkami žalovaného k nepreukázaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore, tvrdenými žalovaným od počiatku a počas celého konania, a najmä vo všetkých písomných podaniach žalovaného predložených súdu do súdneho spisu. Ako vyplýva z odôvodnenia napádaného rozsudku, súd prvej inštancie mal za dostatočne preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a teda žalobcu považoval za subjekt aktívne vecne legitimovaný v spore. Záver o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu pritom súd prvej inštancie vyvodil zo skutočnosti, že žalobcovi bolo vydané oprávnenie č. 2/2004 Ministerstvom kultúry SR na výkon kolektívnej správy práv. Výlučne z vyššie uvedenej skutočnosti však nebolo v konaní možné dospieť k presvedčivému a riadne preukázateľnému záveru, že žalobca je skutočne aktívne vecne legitimovaný subjektom v spore. Práve naopak. Žalobca v spore nedostatočne tvrdil a rovnako nedostatočne preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu (t. j. že je práve takým zákonom predpokladaným nepriamym zástupcom, ktorý má na domáhanie sa žalovaného nároku „mandát“ od oprávnených nositeľov práv

k údajne neoprávnené použitým predmetom ochrany). Žalovaný mal ďalej za to, že

žalobca zneužil svoje dominantné postavenie na trhu, čo zároveň považuje aj za nekalosúťažné konanie podľa § 44 ods.1 Obchodného zákonníka a teda aj konaním v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktoré nepožíva právnu ochranu podľa § 265 Obchodného zákonníka. Inými slovami, ak by aj žalobcom uplatňovaný údajný právny

nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol preukázaný čo do všetkých predpokladov jeho vzniku vyplývajúcich z § 451 Občianskeho zákonníka, súd mu nesmie podľa

§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka prípadne podľa § 265 Obchodného zákonníka poskytnúť právnu ochranu, čo by malo viesť nevyhnutne k strate sporu na strane žalobcu a teda

k zamietnutiu žaloby. Ak je výška obvyklej licenčnej odmeny zistená súdom z 218-tich licenčných zmlúv, ktoré sú uzatvorené za podmienok, ktoré sú dôsledkom zakázaného zneužitia dominantného postavenia na trhu a teda z absolútne neplatných zmlúv v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nie je možné prijať iný právny záver než ten, že súd prvej inštancie vytvoril svojim nesprávnym postupom z neprávneho práva, keď mu priznal právnu ochranu. Ak je prejavom zneužitia dominantného postavenia výška licenčnej odmeny v sadzobníku žalobcu (cenová praktika zneužitia dominantného postavenia), ktorá je identická ako výška licenčnej odmeny v licenčnej zmluve, ktorou sa preukazuje „obvyklá“ odmena a súčasne je nárok uplatňovaný v tomto konaní dvojnásobkom takejto odmeny, je v prípade, ak Protimonopolný úrad rozhodne o zneužití uplatňovaním neprimeraných odmien, jednoznačne naplnená hypotéza právnej normy § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a súd by v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR žalobcovi nemal priznať právnu ochranu. K prerušeniu konania uviedol, že súd prvej inštancie mal riadne zvážiť potrebu prerušenia konania v zmysle návrhu žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) a o tomto návrhu žalovaného riadne rozhodnúť (prerušiť konanie samostatným uznesením počas konania alebo rozhodnúť o zamietnutí návrhu v rozsudku, ktorým súd rozhodol o veci samej), čo v rozpore s § 162 ods. 3 CSP neurobil. Súd však tento postup úplne opomenul, vychádzajúc z toho, že o návrhoch na prerušenie rozhodol v zrušenom rozsudku, ktorý bol navyše pre žalovaného vo veci samej priaznivý a teda žalovaný ani nebol oprávnený podať odvolanie (§ 359 CSP) z dôvodu podľa § 365 ods. 2 CSP proti Krajským súdom v Trenčíne následne zrušenému rozsudku. Mal za to, že takýmto vyššie zmieneným nezákonným postupom súdu prvej inštancie došlo k odopretiu spravodlivosti žalovanému. K poslednej svojej námietke, týkajúcej sa nevysporiadania sa s podstatnými argumentmi žalovaného súdom prvej inštancie uviedol, že súd prvej inštancie sa opomenul vysporiadať s právnou argumentáciou, i eventuálnou aplikáciou § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čím opäť zaťažil konanie i napádané rozhodnutie takou vadou, ktoré predstavuje zásah do práva žalovaného na spravodlivý súdny proces a zakladá odvolací dôvod. Mal za to, že nemožno opomenúť ani fakt, že žalovaný do konania vniesol argumentáciu opierajúcu sa o čl. 101 a 102 ZFEÚ, o ktorej očakával, že súd sa s ňou patričným spôsobom vysporiada. A najmä tiež žalovaný očakával, že súd splní svoju zákonnú povinnosť a v súlade s § 158 CSP sa obráti na Protimonopolný úrad SR a Európsku komisiu. Záverom svojho odvolania navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

7. K podanému odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý okrem iného uviedol, že ku všetkým výhradám žalovaného, ktoré vzniesol v priebehu konania a ktoré sú aj obsahom odvolania sa už písomne a aj ústne vyjadril a zotrúva na všetkých svojich vyjadreniach. Trvá na tom, že aktívnu legitimitáciu súdu riadne preukázal a súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne zrozumiteľne uviedol skutočnosti, na základe ktorých mal aktívnu legitimitáciu žalobcu preukázanú. Žalovaným uvádzané spôsoby preukazovania aktívnej legitimitácie žalobcu sú v hlbokom rozpore so základnými princípmi kolektívnej ochrany autorských práv a v hlbokom rozpore s inštitútom kolektívnej správy práv, ktorý je zavedený práve na ochranu práv autorov. Žalobca sa pridrižava svojej argumentácii, ktorú už uviedol, že Rozsudok Súdneho dvora EÚ C-301/15 nie je nijakým spôsobom právne ani skutkovo analogický s prejednávanou vecou a teda neobsahuje žiadne právne závery, ktoré by bolo možné aplikovať na prejednanú vec. Tak isto aj výklad § 84 autorského zákona žalovaným je nesprávny a nepoužiteľný na danú vec. Výška bezdôvodného obohatenia, ktorej sa v konaní žalobca domáha je podľa § 56 ods. 1 písm. g) AZ stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu tohto práva. V prípade verejného prenosu technickými zariadeniami - ako hromadného používania predmetov ochrany - sa licenčná odmena stanovuje paušálnou sumou, kedy iný spôsob určenia výšky licenčnej odmeny ani objektívne nie je možný, a to najmä s ohľadom na povahu a rozsah používania predmetov ochrany a nositeľov práv. Takýto postup je ako jediný možný postup celosvetovo používaný a akceptovateľný. V kontexte takto stanovenej výšky bezdôvodného obohatenia je tak irelevantné, či bolo použitých 200.000 predmetov ochrany alebo 185.000 predmetov ochrany. Je takisto irelevantné, či v priebehu roka 2015 pribudli alebo odbudli nositelia práv a či pribudli alebo odbudli predmety ochrany, nakoľko licenčné odmeny sú stanovené paušálnymi sumami. Takto vybrané odmeny podľa paušálne určených súm sa následne rozdeľujú medzi jednotlivých nositeľov práv v súlade s rozúčtovacím poriadkom žalobcu. Žalobca poukázal na Rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-367/2015 z 27.1.2017. Súčasťou každého verejného prenosu v roku 2015 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobnodramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného

umenia, architektonické a úžitkového umenia. Vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázať povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce, keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo, akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. Uvedené predpoklady žalobca v konaní preukázal. Žalobca má v zmysle preukázaného oprávnenia Ministerstva kultúry SR postavenie organizácie kolektívnej správy, ktorá na základe priameho mandátu vyplývajúceho z oprávnenia vykonáva dobrovoľnú kolektívnu správu práv autorov, ktorí sú pôvodnými nositeľmi práv k audiovizuálnemu dielu. Ďalej žalobca poukázal na Stanovisko MK SR z 20.02.2015 adresované ZHR. Žalovaný na podporu svojho tvrdenia, že v prípade audiovizuálnych diel nevykonávajú majetkové práva autori ale producenti, citoval rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 19Ca/4/2017. JUDr. W. X. je jedinou sudkyňou v SR, ktorá prezentuje takýto právny názor. Žalobca podotýka, že Krajský súd v Banskej Bystrici uvedený rozsudok v odvolacom konaní sp. zn. 15Co/214/2018 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Právny zástupca žalovaného, ktorý je aj právnym zástupcom ZHR SR, uvedené ponímanie autorských práv uplatňuje iba voči žalobcovi, voči iným organizáciám kolektívnej správy (SOZA a SLOVGRAM) nie. Žalovaný pri svojom tvrdení o nepreukázaní verejného prenosu v jeho ubytovacom zariadení opätovne poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-135/10, konkrétne body 83 až 87. Žalobca opätovne poukazuje na skutočnosť, že Súdny dvor sa už pojmom verejný prenos zaoberal a jeho záver je: ... hostia hotelového zariadenia predstavujú celkom významný počet osôb, takže sa musia považovať za verejnú... (bod 42 Rozsudku sp. zn. C-162/10). Žalobca preukázal, že žalovaný realizoval vo svojom zariadení verejný prenos technickými zariadeniami, a to verejným vyhlásením žalovaného. K preukazovaniu obsadenosti ubytovacieho zariadenia žalovaného, žalobca opätovne uviedol, že AZ prísne rozlišuje medzi autorským právom a právami súvisiacimi s autorským právom. Zároveň AZ rozlišuje aj nároky na odmenu autorov a na tzv. primeranú odmenu, odmenu nositeľov práv súvisiacich s autorským právom. Obsadenosť ubytovacieho zariadenia nebolo kritérium pre licenčnú odmenu dohodnutú podľa sadzovníka, nebolo obvyklé takéto kritérium zohľadňovať. Obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného v roku 2015 tak nemá právnu relevanciu pre určenie výšky nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Na ďalšie tvrdenia uvedené žalovaným v odvolaní žalobca uviedol, že obvyklá odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používateľa získavali licenciu. Žalobca dôrazne odmietol tvrdenie žalovaného ohľadne absolútnej neplatnosti hromadných licenčných zmlúv uzavretých medzi žalobcom a dobromyseľnými používateľmi predmetov ochrany v roku 2015, ktoré žalobca predložil v konaní. K námietke neprerušenia konania podľa § 162 ods. 2 písm. a/ CSP žalobca okrem iného uviedol, že podanie podnetu ZHR SR na úrad nemalo za následok otvorenie správneho konania. Žalovaný poukázal na rozsudok OS BB sp. zn. 19Ca/4/2016, ktorý bol KS BB zrušený a vrátený na ďalšie konanie. Žalobca poukázal na to, že všeobecné sudy v 92 rozsudkoch (z toho 76 riadnych rozsudkov a 16 rozsudkov pre zmeškanie) v skutkovo

a právne obdobných konaniach mali za nepochybné, že žalobca preukázal svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia čo do dôvodu aj čo do výšky. Žalobca osobitne poukázal na skutočnosť, že k dnešnému dňu bolo vydaných 20 rozsudkov odvolacích súdov, ktorými boli vyhovujúce rozhodnutia súdov prvej inštancie potvrdené - jedná sa o rozsudky, ktoré vydal Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/131/2017, Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 4Co/103/2017, Krajský súd v Bratislave sp. zn. 6Co/232/2017, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/168/2017, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/339/2017, Krajský súd v Prešove sp. zn. 1Cob/58/2017, Krajský súd v Trenčíne sp. zn. 19Co/84/2018, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/56/2018, Krajský súd v Bratislave 4Cob/231/2017, Krajský súd v Prešove sp. zn. 25Co/80/2017, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/83/2016 a Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 11 Co/73/2018, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 11 Co/47/2018, Krajský súd v Trnave sp. zn. 24Co/130/2018, Krajský súd v Banskej Bystrici sp. zn. 41Cob/225/2017, Krajský súd v Žiline 10Co/16/2018, Krajský súd v Nitre sp. zn. 26Cb/40/2018, Krajský súd v Žiline sp. zn. 9Co/64/2018, Krajský súd v Žiline 9Co/95/2018, Krajský súd v Bratislave sp. zn. 3Cob/233/2017. Žalobca má za to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa všetky atribúty vyžadované pre riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu, rozsudok dáva odpoveď na otázku, akými právnymi úvahami sa súd riadil a na základe akých úvah rozhodol a žalovanému tak nebola odňatá možnosť konať pred súdom. Napadnutý rozsudok žiadal žalobca v napadnutej časti potvrdiť a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

10. K procesnému postupu odvolacieho súdu, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 a 3 CSP, miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Trenčíne v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, dňa 6.05.2020 a na webovej stránke Krajského súdu v Trenčíne, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku odvolacím súdom.

11. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP a odvolací súd sa s týmto odôvodnením stotožňuje a konštatuje jeho správnosť. Právne posúdenie súdom prvej inštancie má oporu v správnej aplikácii právnych predpisov.

13. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku a v rámci postupu podľa § 387 ods. 2 CSP uvádza:

14. Základom rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu je aplikácia ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, pretože sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie sa jasným a zrozumiteľným spôsobom vyjadril k nároku uplatnenému žalobcom a k obrane žalovaného. Pri aplikácii § 387 ods. 2 CSP nie je odvolací súd povinný vo vzťahu k odvolacím dôvodom opätovne zopakovať tie isté skutkové a právne závery, ktoré už vyjadril v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, keď je postačujúce na ne len odkázať (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 350/2009, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 170/2005). V súlade s ustálenou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky dal súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku odpoveď na podstatné a právne významné okolnosti dané v sporovej veci. Vo vzťahu ku konaniu pred odvolacím súdom a k odôvodneniu rozsudku odvolacieho súdu je potrebné poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 115/2003 z 3. júla 2003, z ktorého vyplýva, že ani odvolací súd nemusí dať odpoveď na každý odvolací dôvod, ale len na ten, ktorý má pre vec podstatný význam. Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/2005 zo 16. marca 2005 „... odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní...“.

15. Odvolací súd na základe vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, po preskúmaní odvolacích tvrdení vyhodnotil odvolanie žalovaného ako nedôvodné. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods.

1 písm. b/ CSP žalovaný vidí v tom, že vzhľadom na zmatečnosť rozsudku a nedostatok alebo v mnohých prípadoch nezrozumiteľnosť dôvodov, je pre žalovaného veľmi obtiažne vecne argumentovať k jednotlivým rozhodujúcim skutkovým a právnym otázkam, ktoré sú, ale (možno) aj nie sú, uvedené súdom v odôvodnení napádaného rozsudku, že výroky rozsudku napadnuté týmto odvolaním sú nezákonné a nesprávne. Odvolací súd, tak ako už uviedol v ods. 12 tohto rozhodnutia konštatuje, že k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces nedošlo. Odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa všetky atribúty stanovené v § 220 ods. 2 CSP.

16. Žalovaný odôvodnil odvolanie aj § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, avšak v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod nešpecifikoval. Uvedenú odvolaciu námietku odvolací súd vyhodnotil taktiež ako nedôvodnú.

17. Žalovaným uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f/ a h/ CSP odvolací súd vyhodnotil tiež ako nedôvodné. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a súd prvej inštancie vec správne právne posúdil.

18. V súvislosti s odvolacou námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie odvolací súd konštatuje, že na základe oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004, udeleného Ministerstvom kultúry SR dňa 11.05.2010, vykonáva žalobca kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Aktívna vecná legitímácia žalobcu je daná v zmysle § 78 ods. 5, § 79 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. i/ a §84 ods. 1 autorského zákona (všetky označené ustanovenia sú citované v napadnutom rozsudku súdom prvej inštancie). Udelenie oprávnenia žalobcovi Ministerstvom kultúry SR na výkon kolektívnej správy je nesporné. Zároveň legislatívna formulácia „domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia...“ je dostatočne jasná vo vzťahu k oprávneniu žalobcu priamo uplatňovať dotknuté zákonné nároky. Otázkou aktívnej legitímácie sa už zaoberali odvolacie súdy vo viacerých konaniach, ako napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/217/2019, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/101/2019, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/74/2019, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15Co/155/2017, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/95/2018, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/16/2018 a iné. Uvedená otázka bola riešená aj Krajským súdom v Trenčíne v konaniach sp. zn. 17Co/147/2018 alebo 19Co/84/2018. Odvolací súd s uvedenými argumentmi ako aj právnymi závermi súhlasí a odkazuje na ne.

19. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacím tvrdením žalovaného, že žalobca nepreukázal, ktorých nositeľov práv zastupuje, keďže žalobca predložil ich zoznam na CD nosiči. K námietke nepreukázania vykonania verejného prenosu z hľadiska nepreukázania obsadenosti ubytovacieho zariadenia žalovaného odvolací súd uvádza, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo z verejne dostupných údajov preukázané, že v ubytovacom zariadení žalovaného sa v relevantnom období nachádzalo 31 zvukovo-obrazových zariadení. K tvrdeniam žalovaného, že nepostačuje preukázanie prítomnosti televízneho prijímača v ubytovacom zariadení, odvolací súd poukazuje na základnú právnu definíciu verejného prenosu v zmysle ustanovenia § 5 ods. 14 Autorského zákona a podporne tiež na rozhodnutie Súdneho dvora, podľa ktorého poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos. Vzhľadom na uvedené bolo preukázané, že u žalovaného došlo v roku 2015 k verejnemu prenosu. Vyžadovanie predloženia akýchkoľvek iných dôkazov verejného prenosu (napr. či došlo skutočne k šíreniu signálu z TV satelitných prijímačov) od žalobcu by bolo neprimerané a ich získanie pre žalobcu reálne nemožné, nad povinnosti vyplývajúce mu z Autorského zákona.

20. Autorský zákon v § 56 ods. 1 písm. g/ určuje výšku bezdôvodného obohatenia pri neoprávnenom zásahu do práv autora, vo výške dvojnásobku odmeny obvyklej za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Táto právna úprava je špeciálnou k právnej úprave bezdôvodného obohatenia v Občianskom zákonníku. Obvyklá odmena je taká, za akú boli v rozhodnom období skutočne poskytované licencie iným používateľom a za akú používateľa licenciu získali. Žalobca pri výške

bezdôvodného obohatenia vychádzal zo sadzby licenčných odmien za použitie diel verejným prenosom. Žalovaný považoval zmluvy predložené žalobcom za absolútne neplatné pre zneužitie žalobcovho dominantného postavenia na trhu, ktoré ale nepreukázal.

21. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie nerozhodol o návrhoch žalovaného na prerušenie konania. Odvolací súd po preskúmaní konania pred súdom prvej inštancie aj túto námietku považuje za nedôvodnú. Súd prvej inštancie o návrhu žalovaného na prerušenie konania rozhodol v poradí prvým rozsudkom č.k. 14Cb/129/2016-255 zo dňa 1.2.2017, keď výrokom I. návrh žalovaného na prerušenie konania do skončenia konania o súlade právnych predpisov zamietol, výrokom II. návrh žalovaného na prerušenie konania do skončenia konania o spáchaní správneho deliktu žalobcom zamietol a výrokom III. návrh žalovaného na prerušenie konania do skončenia prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie zamietol. Vo výroku IV. žalobu zamietol a vo výroku V. priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%. Proti výroku IV. a V. podal odvolanie žalobca. Žalovaný odvolanie nepodal. Odvolací súd uznesením č.k. 16Cob/198/2017-290 zo dňa 14.6.2018 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vrátil vec tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Výrok I., II. a III. rozsudku nebol napadnutý odvolaním a v tejto časti nadobudol rozsudok právoplatnosť. Žalovaný už žiadne ďalšie návrhy na prerušenie konania nepodal.

22. K ďalším odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza, že ide o námietky, ktoré nemali vplyv na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

23. Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích tvrdení konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku. Žalovaný ani v odvolacom konaní neuviedol žiadne tvrdenia, ktorými sa súd prvej inštancie nebol zaoberal. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

24. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o nároku na náhradu trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. Žalobcovi patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko bol v spore o zaplatenie sumy 1 612 Eur úspešný.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).